

Αθωνική

1078
11/12

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2000 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 57 - ΔΡΧ. 250

Πολιτεία

ΑΜΑΡΤΙΑ, ή ἀρρώστια τῆς ψυχῆς

Ὅπως είναι ἡ ἀρρώστια στό σῶμα, ἔτσι εἶναι καί ἡ ἀμαρτία στήν ψυχή. Γι' αὐτό ἡ ἱατρική τῶν ψυχῶν δέν καταγίνεται μέ τίποτε ἄλλο, παρά μόνο μέ τήν καταπολέμησι τῆς ἀμαρτίας καί τῶν αἰτιῶν τῆς, τῶν παθῶν. Καί αὐτό εἶναι τό πιό σημαντικό. Γιατί στήν φοβερή ὥρα τῆς Κρίσεως τί ἀπολογία θά δώσουμε; Ἐπιμεληθήκαμε ἄραγε τήν υγεία τῆς ψυχῆς μας ἢ μήπως ἀγωνιστήκαμε σ' ὅλη μας τήν ζωή γιά τήν πολύμορφη μάταιη ἀπόλαυσι;

Κάθε ἄνθρωπος εἶναι λίγο ἢ πολύ ἀρρωστος ψυχικά. Συνήθως ὁμως, μολυσμένος ἀπό τό μικρόβιο τῆς ὑπερηφάνειας, δέν αἰσθάνεται τό κακό πού τοῦ προξενεῖ ἡ ἀμαρτία. Καί ὅσο δέν τό αἰσθάνεται, τόσο περισσότερο ὑπερηφανεύεται. Γιατί ὁ ψυχικά ἀρρωστος εἶναι κατά κανόνα καί ἀναισθητος, καί δέν νοιάζεται γιά τήν υγεία τῆς ψυχῆς του. Κάθε Χριστιανός, ἀντίθετα, πού συναισθάνεται τήν ψυχική του ἀσθένεια, ταπεινώνεται βαθιά καί φροντίζει νά καλέσῃ τόν γιάτρο πού θά τόν θεραπεύσῃ. Γιατί καί ἡ ψυχή ἔχει τίς ἀρρώστιες τῆς, κι ἄς μήν τίς αἰσθανόμαστε, κι ἄς μήν ἀκούμε τοῦς πόνους τῆς κι ἄς μή φροντίζουμε γιά τήν θεραπεία τῆς. Σέ ἀξιοθρήνητη κατάστασι βλέπουμε ἀνθρώπους, πού εἶναι χαρούμενοι καί δέν λυποῦνται γιά τίς ἀμαρτίες τους, βυθισμένοι καθῶς εἶναι στήν ἀγνοια καί τήν ἀναισθησία.

Ἄς ἐξετάσουμε προσεκτικά τόν ἑαυτό μας, κι' ἂν ἀνήκουμε σ' αὐτούς, ἄς καλέσουμε τό γρηγορότερο τόν γιάτρο τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων μας, τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ἄς προσπέσουμε γονατιστοί μπροστά Του. Ἄς Τόν παρακαλέσουμε νά γιαιτρέψῃ τίς ἀρρώστιες μας. Καί οἱ χειρότερες ἀρρώστιες τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ ἐπιθυμία τοῦ πλοῦτου, τῶν ἡδονῶν καί τῆς δόξας. Γι' αὐτά τά τρία μεγάλα πάθη γίνονται οἱ ἄνθρωποι ἀργοί, πλεονέκτες, κλέφτες, ἄδικοι, κενόδοξοι, ὑπερήφανοι, φθονεροί καί μνησικάκοι.

Ἄς κλάψουμε, ἄς θρηνήσουμε, ἄς ζητήσουμε τό ἔλεος τοῦ Κυρίου. Ἄν δέν ὁμολογήσουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι τήν ἀμαρτωλότητά μας, ἂν δέν Τοῦ φανερώσουμε τίς ἀρρώστιες τῆς ψυχῆς μας, δέν θά μᾶς θεραπεύσῃ, παρ' ὅλο πού γνωρίζει, σάν Παντογνώστης, τήν κατάστασί μας. Περιμένει νά Τόν καλέσουμε ἐμεῖς, μέ τήν θέλησί μας, καί νά ζητήσουμε τήν βοήθειά Του. Καί τότε ἔρχεται καί θεραπεύει μέ τήν Χάρι Του τά ψυχικά μας τραύματα.

Ἡ θεραπεία αὐτή εἶναι μιά ψυχική ἀλλοίωσι ἀξιοθαύμαστη: Ὅσα μέχρι τώρα θεωρούσαμε σπουδαία καί ποθητά - τό χρῆμα, τίς ἀπολαύσεις, τίς τιμές - τ' ἀποστρεφόμεστε πιά καί τά βλέπουμε ἀσήμαντα καί βδελυκτά. Καί ὅσα πρίν περιφρονούσαμε ἢ περιγελοῦσαμε - τήν ἐργασία τῶν ἀρετῶν, τήν κάθαρσι, τόν ἀγιασμό - τώρα τά ἐπιζητοῦμε μέ ζήλο καί ἐνθουσιασμό, ἐπειδή ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μᾶς φώτισε, μᾶς ἄνοιξε τά μάτια καί μᾶς ἀποκάλυψε τήν πραγματικότητά.

Ἅγιος Συμεὼν ὁ Νεὸς Θεολόγος

ΓΕΡΟΝΤΩΝ

✘ Ἡ χαρά εἶναι σχέσις μέ τόν Θεόν, ἡ ἔνωσις μέ Αὐτόν. Ὁ ἄνθρωπος γεννήθηκε γιά τήν χαρά, ὄχι γιά τήν θλίψι. Γιατί παίρνει τήν χαρά του ἀπό τά εἶδωλα; Πιστέψτε, πληρώνουν γιά τήν χαρά τους. Ἡ χαρά ὁμως τοῦ Θεοῦ δέν κοστίζει τίποτε. Ἐγώ π. χ. δέν θά μπορούσα νά τήν πληρώσω, διότι δέν ἔχω τίποτα στόν κόσμο, εἶμαι ὁμως γεμάτος

χαρά. Ἄδειασα τόν ἑαυτό μου γιά τόν Χριστό! Δέν ἔχω τίποτα ἄλλο, παρά τόν Χριστό! Τίποτα ἄλλο παρά τόν Χριστό καί τήν χαρά.

Γέρων Ἀββακούμ ὁ Λαυριώτης

✘ Πρῶτα ἀπ' ὅλα μᾶς χρειάζεται ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Κι ὅταν ἀγαποῦμε τόν Θεό, ἀγαποῦμε καί τόν πλησίον. Ἀπό ἐκεῖ εἶναι ἡ πηγὴ ἀπ' ὅπου ὅλα πηγάζουν.

Γέρων Εὐμένιος

✘ Οἱ ἀνθρώπινοι σταυροί εἶναι ἀπλῶς σταυροῦδάκια, πού μᾶς βοηθᾶνε γιά τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς μας, ἐνῶ τοῦ Χριστοῦ ἦταν πολύ βαρῦς, διότι δέν χρησιμοποίησε τήν θεϊκή Του δύναμι γιά τόν ἑαυτό Του.

✘ Ἐσύ νά μήν κοιτᾶς τί κάνουν οἱ ἄλλοι οὔτε νά ἐξετάζης πῶς καί γιατί τό κάνουν. Σκοπός δικός σου νά εἶναι ὁ ἔξαγνισμός τῆς ψυχῆς σου καί ἡ τελεία ὑποταγή τοῦ νοῦ σου στή θεία Χάρι. Γιά χάρι αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ νά κάνης τά πάντα - νά προσεύχεσαι, νά μελετᾶς, νά λές τήν εὐχή τοῦ Χριστοῦ μας ταπεινά, συναισθανόμενος ὅτι ἔχεις ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπό τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ καί, μέ λίγα λόγια, νά κοιτᾶς τά πνευματικά σου.

Γέρων Παῖσιος

✘ Κάθε Ἅγιος εἶναι θεοφόρος κατά τό πληρέστερο μέτρο πού μπορεῖ νά εἶναι ὁ ἄνθρωπος, διότι ζῆ γιά τόν Θεό, σκέπτεται γιά τόν Θεό, αἰσθάνεται γιά τόν Θεό, θέλει γιά τόν Θεό, ἐνεργεῖ γιά τόν Θεό. Πάντα τά ἐντός του εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἐν τῷ Θεῷ καί διά τόν Θεόν. Οἱ Ἅγιοι εἶναι οἱ πληρέστερες, οἱ ὀφθαλμοφανέστερες, οἱ τελειότερες καί γι' αὐτό οἱ πειστικώτερες, θεοφάνειες.

✘ Ὁλόκληρη ἡ ψυχή τῶν Ἁγίων πηγάζει ἀπό τόν Θεό, καθῶς ἐπίσης ὁ νοῦς καί ἡ λογική τους, ἡ θέλησι καί ἡ συνειδησί τους, ἡ δύναμι καί ὅλη ἡ ζωή τους. Αὐτοί δέν ἀνήκουν στόν ἑαυτόν τους, ἀλλά στόν Θεό - μέ ὅλη τήν ψυχή καί τήν καρδιά τους, μέ ὅλη τήν ἰσχύ καί τήν διάνοιά τους, μέ ὅλη τήν θέλησί τους ἀνήκουν σ' Αὐτόν.

Ἰουστίνος Πόποβιτς

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ

“Οποιος γνωρίζει την αρρώστια του, βρίσκεται στην αρχή της ταπεινώσεως. Ο

Άγιον Ισαάκ του Σύρου

περίπτωσι, φυλάει την πίστιν του, πού αποτελεί τό θεμέλιο τής ζωής του.

Θεός υποφέρει όλες τις ασθένειες των ανθρώπων. Δέν υποφέρει όμως εκείνον πού γογγύζει. Αύτός πού εύχαριστεί πάντοτε τόν Θεό γιά τ' αγαθά και τις εύεργεσίες πού του χαρίζει, δέχεται τις εύλογίες του Θεού και στην καρδιά του κατοικεί ή Χάρις Του.

Αύτός πού δέν θυμάται και δέν σκέφτεται τόν Θεό, κρατάει μίσος κατά του πλησίον. Αντίθετα, όποιος θυμάται τόν Θεό, δέν μνησκακεί και αγαπάει κάθε άνθρωπο. Όποιος βοηθάει τόν άδικούμενο, έχει σύμμαχο τόν Θεό. Όποιος βοηθάει τόν πλησίον, τόν βοηθάει ό Θεός. Όποιον κατηγορεί τόν αδελφό του, τόν αποστρέφεται ό Θεός. Εκείνος πού έλεει τόν αδελφό του κρυφά, δείχνει φανερά στον Θεό τήν δύναμι τής αγάπης του. Αύτός πού κάνει παρατηρήσεις στον αδελφό του μπροστά σέ άλλους, πραγματικά τόν έξουθενώνει και έμπαιζει. Όποιος ένδιαφέρεται γιά τήν ψυχική ύγεια του άλλου, φροντίζει πάντοτε νά γίνεται αυτό μέ αγάπη. Τό ίδιο κάνει και ό Θεός. Δοκιμάζει τόν άνθρωπο πάντοτε μέ αγάπη, προκειμένου νά θεραπευθή ή έμψυχη εικόνα Του. Γιατί δέν παιδεύει τόν άνθρωπο γιά νά τόν έκδικηθή γιά τις άμαρτίες του, αλλά γιά νά τόν γιατρέψη.

“Οσο ό άνθρωπος τελειοποιείται στην άρετή, τόσο περισσότερο πλησιάζει τόν Θεό και τόν ακολουθεί. Όπως όταν ρίχνει κανείς ξερά ξύλα στή φωτιά, αυτή δύσκολα σβήνει, έτσι και αυτός πού αγαπάει άληθινά τόν Θεό ή αγάπη του όλο και αύξάνει, όσο προσοδεύει στην άρετή.

“Οπως ό ναύτης όταν πλέει στην θάλασσα βλέπει τήν θέσι των άστεριών και ανάλογα διευθύνει τό πλοίο, έτσι και ό Χριστιανός, μέ τήν προσευχή προχωρεί στον δρόμο τής ζωής του, έως ότου φθάση στό λιμάνι τής αιωνιότητας. Εκεί οι άνθρωποι δέν τρέχουν και δέν έμπορεύονται, όπως στή ζωή αυτή, αλλά αναπαύονται στον πλούτο των άρετών πού απέκτησαν μέ τόν άγώνα τους έναντίον τής άμαρτίας. Μακάριος εκείνος του όποιου ή πραμάτεια δέν χάθηκε στην θάλασσα του μάταιου αυτού κόσμου. Μακάριος εκείνος του όποιου τό πλοίο δέν βυθίστηκε, αλλά αξιώθηκε νά φθάση μέ χαρά στό άχείμαστο λιμάνι τής αιωνιότητας.

“Οποιος θέλει νά βρῆ τόν πολύτιμο μαργαρίτη, μπαίνει γυμνός στην θάλασσα. Έτσι και ό συνετός άνθρωπος περνά από τήν ζωή αυτή χωρίς πολλά χρήματα και περιουσίες, μέχρις ότου βρῆ τόν πολύτιμο μαργαρίτη πού είναι ό Ίησούς Χριστός. Καί όταν τόν βρῆ, δέν αγαπάει τίποτε άλλο στον κόσμο αυτό.

“Οπως τό φίδι σέ κάθε κίνδυνο φυλάει τό κεφάλι του, έτσι και ό σοφός Χριστιανός, σέ κάθε δύσκολη

“Οπως τό δέντρο, αν δέν πετάξη τά παλιά του φύλλα δέν βγάξει νέα, έτσι και ό άνθρωπος του Θεού δέν θά έχη καρπό πνευματικό, αν δέν βγάλη από μέσα του τήν θύμησι των κακιών και των παθών του.

“Η κοσμική δόξα μοιάζει σαν τήν πέτρα πού είναι σκεπασμένη από τά νερά μέσα στην θάλασσα, και έτσι δέν τήν βλέπει ό κυβερνήτης και χτυπάει πάνω της τό πλοίο. Η ύπερηφάνεια και ή κενοδοξία είναι κρυμμένες και αυτές μέσα στην ψυχή και τής προξενούν κακό.

Μή ζητήσης ποτέ νά καταλάβης τους λόγους των θείων μυστηρίων, πού περιέχονται στις Άγιες Γραφές, χωρίς προηγουμένως νά προσευχηθής θερμά στον Θεό. Τό κλειδί πού θά καταλάβουμε τά θεία νοήματα είναι ή προσευχή.

Πρέπει νά γνωρίζης ότι χωρίς κόπο σωματικό δέν πλησιάζεται ό Θεός. Όλοι οι Πατέρες κοπίασαν πολύ γιά νά κατοικήση μέσα τους τό Πνεύμα τό Άγιο. Μόλις τό Άγιο Πνεύμα κατοικήση στην ψυχή, ό άνθρωπος αποκτά πραότητα και ειρήνη, και φεύγει κάθε σκέψη άκολασίας. Μή νομίσης ότι μπορείς νά πλησιάσης τόν Θεό, αν προηγουμένως δέν καθάρησης τήν καρδιά σου από τά πάθη τής άτιμίας πού τήν μολύνουν.

“Οπως τό λάδι τρέφει τό φώς του λυχνarioύ, έτσι και ή έλεημοσύνη τρέφει τήν ψυχή. Δέν ύπάρχει ωραιότερη πράξι μπροστά στα μάτια του Θεού από τήν αγάπη προς τόν συνάνθρωπο. Πόσο γλυκειά είναι ή συναναστροφή μέ πνευματικούς αδελφούς, αν ύπάρχει ή αγάπη! Αγάπη στον Θεό και στους αδελφούς. Αγάπη στους αδελφούς και στον Θεό. Αυτά είναι δεμένα μαζί και δέν μπορείς νά τά ξεχωρίσης.

Αύτός πού θέλει νά τρυγήση χαρά και καρπό πνευματικό πρέπει νά δουλέψη στην προσευχή. Όπως ή ψυχή είναι άνώτερη από τό σώμα, έτσι και ή προσευχή είναι άνώτερη από κάθε άλλη πνευματική εργασία.

“Οταν νεκρωθούν τά πάθη, τότε ή ψυχή θερμαίνεται από τή γλυκύτητα τής πνευματικής χαράς, και ή παρουσία του Θεού στην ψυχή είναι έντονη. Χρειάζεται μεγάλος άγώνας και πολλή ύπομονη γιά νά λάβη ό άνθρωπος τήν χάρι τής παρηγορίας από τόν Θεό. Όταν ό Θεός μπη στην ψυχή του ανθρώπου, τότε τά πάθη ύποχωρούν.

Καταστροφή τής ψυχής είναι ή άργία και ή άπραξία. Η χειρότερη κακία είναι ή άκηδία. Άκηδία σημαίνει νά μη φροντίζουμε γιά τή σωτηρία τής ψυχής μας μέ τήν προσευχή, τήν νηστεία και τ' άλλα άγιαστικά μέσα τής Έκκλησίας μας.

Η πνευματική έγασία απαιτεί προσοχή και ήσυχια τής καρδιάς. Δέν μπορεί νά καθαρισθῆ κανείς μόνο μέ τά καλά πού κάνει γιά τόν ἄλλο. Πρέπει νά δουλέψῃ καί μέσα στήν ψυχή του, γιά νά ἀπαλλαγῆ ἀπό τά πάθη τής σάρκας καί τῶν αισχρῶν καί ρυπαρῶν λογισμῶν. Γιατί εἶναι εὐκόλο νά κάνῃ κανείς ἐλεημοσύνη, δύσκολο ὅμως νά κόψῃ τά πάθη του καί τίς κακές συνήθειες. Τήν ἐλεημοσύνη τήν δέχεται ὁ Θεός ὅταν συνοδεύεται ἀπό καθαρή καρδιά. Δέν μπορούμε νά ἐνδιαφερθοῦμε γιά τό πρῶτο καί νά ἐγκαταλείψουμε τό δεῦτερο. Ἀλλιῶτικα ξεπέφτουμε στά μάτια τοῦ Θεοῦ.

Στά πνευματικά ἔργα νά προχωρᾷ σιγά - σιγά, γιατί τά μεγάλα καί ἀπότομα ἄλματα εἶναι ἐπικίνδυνα. Ὅταν ἡ ψυχή γλυκαθῆ ἀπό τήν πνευματική χαρά, αὐτό θά τήν κάνῃ νά προχωρήσῃ περισσότερο, ὅπως συμβαίνει μ' αὐτόν πού πίνει λίγο κρασί, καί ἀφοῦ τοῦ ἀρέσῃ, πίνει περισσότερο, ἕως ὅτου μεθύσῃ. Οἱ θλίψεις καί οἱ στενοχώριες ἀντιμετωπίζονται μέ ὑπομονή καί ἐλπίδα στόν Θεό.

Δέν εἶναι εὐκόλο πρᾶγμα νά ἔρθῃ τό Πνεῦμα τό Ἅγιο μέσα στήν ψυχή μας. Πρέπει προηγουμένως νά τήν καθαρίσουμε ἀπό κάθε σαρκικό μολυσμό καί νά γίνῃ δοχεῖο καθαρό. Ἐτσι θά ἔρθῃ νά κατοικήσῃ ὁ Θεός. Ἀλλά δέν φθάνει αὐτό. Γιά νά πάρουμε τό θεικό δῶρο πρέπει νά λυγίσουν πολλές φορές τά γόνατά μας στήν προσευχή. Καί ἡ προσευχή μας θά πρέπει νά συνοδεύεται ἀπό τήν ταπεινώσι γιά νά γίνῃ δεκτῆ ἀπό τόν Θεό.

Νά φυλάξῃ τήν γλώσσα σου νά μή λήθῃ ἀπρόσεκτα καί περιττά λόγια. Γιατί ἀπό τήν πολυλογία προέρχεται ἡ ἁμαρτία. Οἱ Πατέρες τής Ἐκκλησίας ἀσκοῦσαν πολύ τήν σιωπή, γιά νά μπορέσουν νά πλησιάσουν τόν Θεό καί νά ἐνωθοῦν μαζί Του. Μόνο ὅταν προσέχουμε τήν γλώσσα, εἶναι δυνατό νά ἔρθῃ στήν ψυχή μας ἡ κατάνυξι. Ὁ μακάριος Ἅγιος Ἰωάννης τής Κλίμακος εἶπε, ὅτι τό καθαρό στόμα καθαρίζει καί τήν καρδιά. Ἄν ὅμως σέ νικήσῃ ἡ γλώσσα σου, πιστεψέ με, δέν πρόκειται νά προκόψῃς ποτέ στήν ἀρετή καί ἡ ψυχή σου θά εἶναι ἄδεια, σάν τό στάχυ πού δέν ἔχει καρπό.

Ὅταν θέλεις νά συμβουλέψῃς κάποιον στό καλό, πρέπει νά τοῦ δείξῃς τήν ἀγάπη σου καί μετά, μέ λεπτότητα καί προσοχή, νά τοῦ κάνῃς τήν παρατήρησι, προσέχοντας νά μήν τόν πληγώσῃς. Γιατί αὐτός θά παρατηρήσῃ πρῶτα τήν ἀγάπη πού θά τοῦ δείξῃς, καί ὕστερα θά προσέξῃ τήν παρατήρησι πού θά τοῦ κάνῃς. Ἐτσι θά τόν ὠφελήσῃ χωρίς νά βλαφτῆ ἡ ψυχή του.

Ὅσο ὁ ἄνθρωπος ἀποτραβιέται ἀπό τά πράγματα τοῦ κόσμου, τόσο περισσότερο πλησιάζει τόν Θεό.

Νά μή λυπᾷσαι ὅταν συναντᾷς στενοχώριες καί δυσκολίες στή ζωή σου, γιατί ὅλα αὐτά γίνονται κατά παραχώρησι Θεοῦ, γιά τήν ψυχική σου ὠφέλεια. Ἀκόμη οὔτε τόν θάνατο νά φοβάσαι. Γιατί, βλέποντας ὁ Θεός τήν ὑπομονή σου, θά σέ βοηθήσῃ νά φτάσῃς στή νίκη, ἐκεῖ ὅπου θ' ἀπολαύσῃς τά αἰώνια ἀγαθά, πού ἐτοίμασε γιά ἐκεῖνους πού τόν ἀγαποῦν ἀληθινά.

Κάποιος νέος, παρασυρμένος ἀπό τοῦ κόσμου τίς ἡδονές, εἶχε βυθισθῆ στήν λάσπη τής ἀσωτίας. Κάποτε ὅμως συνῆλθε, σάν τόν Ἄσωτο, κι ἐζήτησε τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ στό σπίτι τοῦ Πατέρα. Ἄφησε τόν κόσμο, γιά νά βρῆ στήν ἔρημο τόν λυτρωμό, μακριά ἀπό τίς ἀφορμές τής ἁμαρτίας. Καταφύγιό του ἔκανε ἕνα παμπάλαιο μνημα. Κλεισμένος θεληματικά σ' αὐτήν τήν πρωτότυπη φυλακή, ἔκλαιε πικρά τήν τραυματισμένη ψυχή του.

Ὁ Ἄγγελοι χαϊρόντουσαν, ἀλλά τά πνεύματα τής πονηρίας πού εἶδαν νά φεύγῃ τόσο ἀπροσδόκητα ἡ λεία ἀπό τά χέρια τους, δέν ἄργησαν νά κάνουν ἐφοδο. Τριγύριζαν τή νύκτα τό μνημα καί ἔλεγαν ὠργισμένα:

- Που εἶσαι, ἄθλιε; Γιατί μᾶς ἀπαρνήθηκες ὕστερα ἀπό τόση φιλία; Ἀφοῦ τά γεύτηκες ὅλα κατά κόρον, ἀποφάσιες νά γίνῃς ἅγιος; Πολύ ἀργά τώρα νά παριστάνῃς τόν σῶφρονα, ἐλπίζοντας γιά ἔλεος.

- Ἐλα ἔξω, ἀνόητε, τοῦ φώναζαν ἄλλοι. Σέ περιμένει ἡ συντροφιά σου.

- Δυστυχισμένε, τοῦ ψιθύριζαν οἱ πονηρότεροι, γιά σένα δέν ὑπάρχει σωτηρία. Αὐτοῦ πού τρύπωσες, γρήγορα θά βρῆς τόν θάνατο καί τήν αἰώνια καταδίκη.

Μέ πόση κακία πάσχισαν νά τόν φέρουν σέ ἀπελπίσια! Μά ὁ γενναῖος ἀγωνιστής ἦταν πιά ἀποφασισμένος νά πεθάνῃ καλύτερα, παρά νά γυρίσῃ στά ἴδια. Ζήτησε μέ θερμῆ ἰκεσία τήν θεία βοήθεια, περιφρονώντας τήν δαιμονική φαντασία.

Τήν ἄλλη βραδυά ὁ Διάβολος ἐγίνε πιό ἀπειλητικός:

- Ἄν δέν βγῆς ἀμέσως ἔξω, δέν γλιτώνεις ἀπό τά χέρια μου. Καί ἐπειδῆ φυσικά ἐκεῖνος δέν τόν ἄκουσε, τοῦ ἐπίτεθηκε καί τόν ἄφησε σχεδόν νεκρό ἀπό τά κτυπήματα. Ἐτσι ἐκδικήθηκε.

Ὁ ἰ συγγενεῖς του πάλι, ἀνήσυχτοι γιά τήν ξαφνική του εξαφάνισι, τόν ἀνεζήτησαν παντοῦ. Τέλος τόν ἀνακάλυψαν σέ κακή κατάστασι μέσα στό μνημα. Μά ὅσο κι ἂν ἐπέμεναν, στάθηκε ἀδύνατο νά τόν πείσουν νά τοὺς ἀκολουθήσῃ.

Ἄκόμη μία νύκτα τοῦ ἐπετέθησαν οἱ δαίμονες μέ τούς ἄγριους δαρμούς, ἀλλά δέν εἶχαν ἐξουσία. Ὁ ἀθλήτης δέν κλονίστηκε. Προτίμησε νά χάσῃ τήν πρόσκαιρη ζωή, παρά νά μολύνῃ, ὕστερα ἀπό τή μετάνοια, τό σῶμα καί τήν ψυχή του πάλι μέ τό μικρόβιο τής ἁμαρτίας.

Τότε τά δαιμόνια ἀναγνώρισαν τήν ἦττα τους.

- Νικηθήκαμε, νικηθήκαμε, φώναζαν θρηνώντας καί ἐξαφανίστηκαν καί οὔτε τόλμησαν πιά νά τόν πειράξουν.

Ἐλευθερωμένος ἔτσι ἀπό κάθε δοκιμασία, ἔμεινε στό μνημα ὡς τό τέλος τής ζωῆς του ὁ πρῶην ἄσωτος, καί ἀξιώθηκε νά κάνῃ θαύματα, γιά νά φανῆ ἡ δύναμις τής μετάνοιας.

Περί παλαιότερων 'Αγιορειτών

Πολλοί Πατέρες κρατούν κομποσχοίνι στην 'Εκκλησία. Ο Γέροντάς μου Ίωακείμ, δέν κρατούσε, καθώς και άλλοι Πατέρες. Έλεγε ότι καλύτερα είναι να παρακολουθής τα λόγια του αναγνώστου, του ψάλτου και του Ίερέως. Έλεγε μάλιστα πώς ο Άγιος Ίωάννης ο Χρυσόστομος, λέγεται πώς έχασε ένα "Άγιος ό Θεός" και άποκομήθηκε και είδε πώς κρίθηκε για αυτή του τη λημοσύνη...

Ο άνηψιός μου ό παπα - Στέφανος ό Κωνσταμονίτης μάς είπε πώς τά γεροντάκια της Μονής, ενώ κάθονται στό στασίδι και νομίζεις ότι κοιμούνται, μόλις κάνεις κανένα λάθος άμέσως πετάγονται όλοι, άλλος από έδώ, άλλος από εκεί, να τό διορθώσουν, και καταλαβαίνεις καλά ότι παρακολουθούν προσεκτικά.

Ο παπα -Χαρίτων ό Πνευματικός και οι διάδοχοί του, εκεί πήγε πρώτα ό Γέροντάς μου, διάβαζαν άκολουθία μεγάλη, όπως στα Μοναστήρια, και τούς έψαλλαν όλους τούς κανόνες και καθημερινώς διάβαζαν τό μεγάλο 'Απόδειπνο. Έτρωγαν μία φορά την ήμέρα και δέν κάθονταν στην Τράπεζα, όπως οι άλλοι Πατέρες, αλλά έπαιρναν τό φαγητό τους και έτρωγαν στό κελλί τους ή τό καλοκαίρι έξω. Επίσης ή εύλογημένη αυτή συνοδεία έπαιρνε όνόματα για μνημόσυνα και τό κάθε όνομα τό μνημόνευαν ξεχωριστά, με ξεχωριστά κόλλυβα. Τό μπρίκι συνέχεια ήταν στό φωτιά. Και στις υπέρ ύγειας Παρακλήσεις χωριστά τά όνόματα, όχι όλα μαζί. Συνέχεια βρίσκονταν στην 'Εκκλησία. Με τίς έλεημοσύνες ζούσαν. Τό φαγητό τους συνήθως ήταν παξιμάδι, φασόλια και έλιές. Σπάνια έτρωγαν τίποτε άλλο. Τό μόνο γλύκισμα και άντί για φρούτο ήταν τά κόλλυβα. Μετά τό διάβασμα έρριχναν λίγη ζάχαρι και τά έτρωγαν. Συντηρούντο μ' έλεημοσύνες από τά Μοναστήρια.

Γνωρίσαμε τόν παπα - Ισαάκ τόν Ρώσο, πού ήταν Προφητηλιάτης και έφυγε και πήγε στόν άγιογράφο Προκόπιο, στό Κουτλουμουσιανό Κελλί του Άγίου Νικολάου -Χαλκιά και έμαθε άγιογραφία κι έπειτα πήγε στην Καψάλα στην Καλύβη των Δώδεκα Άποστόλων, πού παλιά ήταν Κυριακό της Καψάλας. Εκεί ήταν δύο γεροντάκια Ρώσοι και τόν πήραν. Όταν πήγε να τούς γνωρίσει και να συζητήσουν για τόν κοινοβιασμό, μόλις έφθασε κοντά στην Καλύβη, του ήλθε μία λάμψη επάνω του από την Καλύβη κι αισθάνθηκε μία χαρά και παρηγοριά και πριν εισέλθω πήρε την άπόφασι να μείνει κι έμεινε. Τώρα τελευταία πού τόν γνωρίσαμε

συνέχιζε να λειτουργή συχνά. Έίχε σταματήσει την άγιογραφία, εργαζόταν στους κήπους, ήταν έγκρατής και πολύ φιλόανθρωπος. Έίχε μεγάλη εύλάβεια στις θαυματουργές εικόνες της Παναγίας και πήγαινε να τις προσκυνήση. Τελευταία με λύπη άφησε την Καλύβη του, γιατί είχε τυφλωθεί, και πήγε να γηροκομηθώ στην Μονή του Άγίου Παντελεήμονος.

Ο Γέρον Μιχαήλ από τά Καυσοκαλύβια είχε ως εργόχειρο να φτιάχνω χαρτοκόπτες. Τελευταία τό καλογέρι του ό π. Γαβριήλ έμαθε άγιογραφία, μα στην αρχή δέν τά κατάφερνε καλά. Έφτιαξαν μία εικόνα της Παναγίας και την έστειλαν σε μία γνωστή τους, πού όμως δέν της άρεσε. Όπως την περιεργαζόταν της έπесе και κατά θαυματουργικό τρόπο στάθηκε όρθια. Τότε κατάλαβε ότι μπορεί να μην ήταν από καλλιτέχνη αλλά από άγιο άνθρωπο, με άποτέλεσμα να παραγγείλουν δεκαεπτά Παναγίες άλλοι γνωστοί της. Άλλοτε έφτιαξε μία εικόνα του Άγίου Νεκταρίου και την έστειλε στην Ρόδο. Ήταν άρρωστος, του σύστησαν ένα φάρμακο, τό πήρε κι έγινε καλά. Ένα βράδυ πού έκανε τόν κανόνα του, μπήκε στό κελλί του ό Άγιος Νεκτάριος. Ο Γ. Μιχαήλ τόν αναγνώρισε άμέσως και του έβαλε μετάνοια. Του λέγει ό Άγιος: "Δέν έγινες καλά από τό φάρμακο, αλλά από την χάρι της εικόνας πού μου έκανες για την Ρόδο". Κι έγινε άφαντος. Ψάχνοντας με τόν π. Γαβριήλ, πού άκουσε τη συζήτησι, πέρασαν μπροστά από την 'Εκκλησία κι αισθάνθηκαν εύωδία και πήγαν μέσα και μοσχοβολούσε τό λείψανο του Άγίου άφάνταστα. Δέν μπορούσαν να κοιμηθούν από τή συγκίνησι και τή χαρά. Ο Γ. Μιχαήλ ήταν άνεκτικός, ύπομονετικός και φιλόανθρωπος. Όταν έκομήθω ό Γ. Πορφύριος από την Άθήνα τόν μακάριζε.

Στην Σκήτη της Άγίας Άννης κοινοβίασε ένας Μοναχός Σ' έναν Γέροντα μικρότερο της ηλικίας του. Έπαθε ό Υποτακτικός ήμιπληγία και από τή μέση και κάτω ήταν παράλυτος. Κάποτε πήρε φωτιά και καιγόταν στα πόδια και δέν τό καταλάβαινε. Όταν τό άντελήφθη λέγει: "Δόξα Σοι ό Θεός, όλα Θεέ μου έδω, να μή χρωστώ στην άλλη ζωή"... Μετά λίγες ήμέρες άνεπαύθη και θαύμασε ό Γέροντας την καρτερία του.

Μοναχός Θεόδωρος Καρεώτης

Αθωνική

πολιτεία

ΚΥΡΙΑΛΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ. 6443.290, FAX 6424.266

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Αργυρώ Παχή

Άδραμυττίου 10, 171 21 Ν. ΣΜΥΡΝΗ

ΕΠΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 3000 δραχ.

